

*Hồi Thứ Mười Bảy***SINH TỒN CHƯA ĐẠO**

Hai mươi người này cơ hồ như sống để giết người, đao pháp của họ cực kỳ bình tĩnh, đến mức như mang một bầu không khí tử vong!

Khi binh khí của đối thủ chạm vào thân thể họ, những người này dùng thân pháp rất quý bí tránh đi giữa đường tơ kẽ tóc, do đó dù có thụ thương cũng không trí mạng. Càng đáng sợ hơn nữa là ngay trong giây phút ấy họ vô cùng sáng suốt, lúc lưỡi đao lạnh chạm vào thân thể họ, trong đầu họ lại đang nghĩ đến mượn cơ hội dùng loan đao của mình chém đứt cổ họng hoặc đâm lủng tim đối phương.

Đến khi người thứ tám ngã xuống dưới lưỡi đao của nhóm bạch y nhân, Hàn Tiểu Tranh bèn ngồi trở lại chỗ của mình, chàng đã nhận ra rằng nhóm thanh niên này chẳng thể nào xong ra ngoài được.

Đao hươ lên, máu đổ xuống...

Cuối cùng, toàn bộ mười ba người đã ngã xuống, đại sảnh trở nên im lặng vô cùng. Hai mươi bạch y nhân lặng lẽ lui ra! Trong nhóm ấy cũng có người thụ thương, song chẳng ai nghe họ phát ra tiếng rên đau gì cả, như thể đao kiếm chẳng phải chém trúng thân thể họ!

Đột nhiên một thiếu nữ bắt đầu nôn mửa, cô cong gập lưng như muốn nôn ra tất cả những khủng khiếp, phần nộ, đem cả tim gan nôn ra hết!

Hàn Tiểu Tranh đứng nhìn, tội nghiệp cho cô gái, kỳ thực chính chàng cũng muốn nôn mửa, nhưng chàng dần xuống bằng cách cho vào miệng từng trái nho một, bồn nho trên bàn chẳng còn bao nhiêu trái.

Lúc này, chỉ có thanh âm lạnh lẽo của Vô Tâm vang vọng trong đại sảnh:

– Kim Vệ, Chương Thủy Bá, Phạm Hữu Khách, Miêu Mộc Phong, Phương Hiệp... cùng những kẻ mưu toan đào thoát, đã bị hạ sát trừ tên. Nay số người được Thánh cung tuyển chọn còn lại trăm người.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Hắn nói còn một trăm người, nhưng trong đại sảnh chỉ có ba mươi mấy người, số còn lại ở đâu?”

Đang suy nghĩ, người áo gấm đã thông thả đứng lên, trong mắt y lộ ánh sáng phấn khởi, tựa như được kích thích lên từ cảnh máu đổ tử vong vừa qua.

Y bước xuống từ ngai bọc da hổ đặt phía Bắc, mục quang quét ngang từng người một, chạm vào tia nhìn của y, người nào cũng bất giác cảm thấy nhột nhột, như có một con thần lằn đang bò lên da mình!

Người áo gấm lạnh lùng nói:

– Ta là Thần Thủ! Do đó các ngươi không nên chẳng tự lượng sức mà phản

kháng mệnh lệnh của ta, không có một người sống nào dám chống lại ý ta! Hà huống ta đối với các người chẳng có ác ý, ta chỉ muốn cho các người đi luyện một loại võ công! Sau khi các người luyện xong, sẽ trở thành cao thủ hơn cả đệ nhất lưu, đây chẳng phải là điều mỗi người học võ hằng mơ tưởng hay sao?

Khóe miệng Thần Thủ ẩn nét cười tàn độc:

– Hôm nay các người không thể chống lại ta, là vì võ công quá thấp! Nếu ngày sau các người luyện tập nên bản lãnh siêu phàm nhập thánh, thì còn sợ gì nữa? Lúc ấy, mọi thứ đều nằm dưới chân các người, nghịch thì mất, thuận thì còn, các người đâu còn phải chịu nhục nữa? Tất cả những lăng nhục hôm nay đều là tự các người tạo thành! Bởi các người chưa phải kẻ mạnh!

Trong mắt Thần Thủ long lanh tia sáng như ma quỷ:

– Trên đời này, kẻ yếu chắc chắn bị kẻ mạnh đàn áp, thư chẳng thể thắng hùng! Các người hận ta chứ gì? Tốt lắm! Chỉ cần các người có đủ khả năng, tùy tiện lúc nào muốn giết ta cũng được!

Bỗng Thần Thủ than bằng một giọng thương tiếc:

– Rất tiếc, các người chẳng phải đối thủ của ta!

Nói đến đây, vừa lúc Thần Thủ bước đến sau lưng Hàn Tiểu Tranh, bỗng y đưa tay vỗ vai Hàn Tiểu Tranh, bảo:

– Chỉ có tiểu tử này thức thời vụ, chẳng làm trò không tự lượng sức. Các người thấy gã bây giờ ngồi yên tại đây, chẳng phải thông thả hơn các người nhiều sao? Còn các người cố tỏ bất khuất, chẳng chịu vào ngồi, thì được cái gì? Chẳng phải các người cũng thế thôi, thiếu dũng khí khiêu chiến với ta là gì?

Y đắc ý cất tiếng cười cuồng ngạo:

– Ha ha ha...

Tiếng cười rõ ràng đầy ý hạ nhục kẻ khác.

Hàn Tiểu Tranh nhìn Thần Thủ gần trong gang tấc, thầm nghĩ: “Nếu ta bây giờ đột nhiên xuất thủ, có thể giết được lão chăng? Chắc là không, dù có giết được lão, còn có Vô Tâm, còn nhóm bạch y nhân, còn có... ôi, sao nơi đây nhiều cao thủ thế?”

Chàng thầm hối hận, đúng lý không nên đến đây, nhưng lại mau chóng dẹp bỏ ý nghĩ đó. Tuy rằng chàng và Mộ Dung Tiểu Dung có vẻ như tự nguyện đến đây, nhưng thực ra nếu thuộc hạ Thần Thủ dùng vũ lực bắt buộc, thì chàng có thể ứng phó nổi chăng?

Trước khi vào đây, chàng cứ tưởng mình có thể làm được, nhưng hiện tại chẳng còn tự tin nữa.

Còn Mộ Dung cô nương thì sao? Tại sao cô đến giờ vẫn chưa xuất hiện? Còn vụ thành thân thì sao? Tại sao lại biến thành luyện võ?

Hàn Tiểu Tranh bất giác lo giùm cho Mộ Dung Tiểu Dung, càng nghĩ càng

không chịu được, chàng quyết tâm đứng dậy nói lớn:

– Tại hạ có việc muốn hỏi!

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn vào chàng.

Thần Thủ càng ngạc nhiên hơn, y chăm chú nhìn Hàn Tiểu Tranh một lúc, mặt lộ vẻ cười:

– Người hỏi đi!

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Tại hạ có một bằng hữu cùng đến đây, tại sao bây giờ vẫn không thấy bóng dáng cô ấy?

– Sao? Người hy vọng nàng đến à?

Thần Thủ nhìn Hàn Tiểu Tranh hỏi, trong mắt y đầy vẻ ngạc nhiên. Hàn Tiểu Tranh nói:

– Đối với kẻ luyện võ, còn có chuyện gì tốt hơn được học tuyệt thế võ công?

Thần Thủ đột nhiên cả cười:

– Bất luận câu nói của người là thực hay láo, trong lúc này người còn nói được như thế, quả không đơn giản! Tuy nhiên ta nhắc người rằng điều kiện đầu tiên của việc học võ là phải thành thân trước!

Hàn Tiểu Tranh trống ngực đánh bình, tự nhủ: “Rốt cuộc cũng vào đề”. Chàng nói:

– Luyện võ có liên hệ gì đến việc này?

Thần Thủ đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

– Người hiểu kỳ quá mức!

Hàn Tiểu Tranh chẳng ngờ Thần Thủ hỉ nộ vô thường như thế, trong bụng chửi thầm nhưng ngoài mặt chẳng có biểu hiện gì khác.

Thần Thủ nói:

– Bây giờ nơi đây có ba mươi ba người, trong đó mười lăm nam nhân, mười tám nữ nhân...

Nói đến đây, y ngừng một chút và nói tiếp:

– Ta sẽ lựa ra ba nữ nhân cho rời khỏi nơi đây.

Vừa nói xong, mọi người đồng biến sắc, nhất là các thiếu nữ, ai cũng hy vọng vận may sẽ đến với mình!

Mục quang Thần Thủ đảo qua quét lại trước mười tám thiếu nữ, độ nhiên y dừng lại nơi một nữ nhân hơi đầy đà, hất hàm nói:

– Người có thể đi được, sẽ có người hộ tống người ra!

Nữ nhân kia nhất thời không phản ứng được, đứng sững nơi ấy, sau đó cô vừa khóc vừa chạy ra ngoài cửa, Thần Thủ lạnh lùng bảo:

– Nếu người thông minh, sau khi rời khỏi đây ắt biết phải làm sao!

Nữ nhân chạy đến cửa thì chậm lại, nhưng không ai ngăn cản, cô mới an tâm chạy nốt ra ngoài. Thần Thủ bỗng nói:

– Các người hẳn đang tự hỏi tại sao ta không sợ cô gái kia tiết lộ chuyện này ra ngoài, thực ra rất dễ hiểu. Lúc này cô đã không dám phản kháng, vậy thoát ra ngoài rồi thì cô cần gì phải gây sự với chúng ta nữa? Các người cũng thế, nếu được thả ra cũng chẳng dám tiết lộ việc này.

Khoé miệng Thần Thủ vẫn mang nét cười chế nhạo. Hàn Tiểu Tranh trong bụng mắng thầm: “Người có giỏi thì thả ông ra, ông mà không đem việc này nói cho khắp gầm trời biết, thì mới là chuyện lạ! Đến lúc ấy võ công người có cao đến mấy cũng không thoát được vòng vây của cả võ lâm”.

Trong lúc Hàn Tiểu Tranh suy nghĩ lung tung, Thần Thủ lại chỉ một nữ nhân thứ hai, cô chẳng khóc cũng không cười, thân hình bước ra ngoài một cách vô hồn. Có lẽ cô không thích ứng kịp những diễn biến nơi đây, nên có cảm giác như đang trong cơn mơ.

Nhìn thấy có hai người đã thoát khỏi chỗ đáng sợ này, các thiếu nữ bất giác bước lên phía trước, cùng hy vọng mình có thể nhận được cơ hội sau cùng.

Thần Thủ chỉ vào một người và bảo:

– Đến phiên người!

Mọi người còn lại cùng thất vọng.

Nào ngờ nữ nhân kia nhẹ nhàng lên tiếng rất rõ:

– Tôi không đi!

Mọi người sửng sốt! Không tưởng tượng lại có người không muốn bỏ đi! Thần Thủ thích thú nhìn nữ nhân hỏi:

– Tại sao?

– Vì tôi không muốn sau khi rời khỏi đây, ngày đêm đều phải phòng bị các người sát nhân diệt khẩu!

Thần Thủ vỗ tay cười lớn:

– Khá lắm! Còn có lý do gì khác chẳng?

– Bởi vì tôi là “Nhất Độ Xuân Phong” Lam Tâm Nhi.

Vừa nói xong, mọi người đều hiểu ra, bởi Lam Tâm Nhi tuy tuổi còn trẻ, nhưng danh tiếng trong giang hồ rất nổi, có điều danh tiếng này chẳng phải tốt, bởi cô dùng mưu công mà thành danh. Có người nói rằng cô dùng xác thân để đạt được mục tiêu, chẳng biết lời đồn thực giả.

Đối với loại người như thế, việc thành thân là vô hại, vả lại cơ hội học võ càng không thể bỏ qua.

Hàn Tiểu Tranh thiếu kiến thức quảng bác, nên chưa từng nghe danh hiệu của Lam Tâm Nhi, chỉ nghĩ thầm: “Nữ nhân này thực kỳ lạ, bộ không biết ở đây cũng phải phòng bị đao kè cổ hay sao?”. Thần Thủ lại nói:

– Vậy thì ta chiều ý cô!

Y bèn chọn một người khác, dĩ nhiên là cô mừng rỡ vô cùng.

Ngay lúc ấy, có một bạch y nhân vội vã bước vào, phủ phục dưới đất báo cáo cùng Thần Thủ:

– Hai vị khách sau cùng đã đến.

Thần Thủ hừ một tiếng:

– Còn không mau dẫn vào!

Người kia vội lui ra, chẳng bao lâu lại dẫn vào hai người trẻ tuổi, một nam một nữ. Hàn Tiểu Tranh vừa nhìn, xém chút té lộn ghế!

Người nữ là người chàng lo lắng bấy giờ, tức Mộ Dung Tiểu Dung, Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc không phải vì cô, mà là vì nam nhân kia.

Y chính là Tả Chi Nhai!

Tại sao Tả Chi Nhai lại xuất hiện ở đây!

Nhìn thấy Tả Chi Nhai, Hàn Tiểu Tranh liên tưởng đến A Vân, bây giờ cô ở đâu? Mộ Dung Tiểu Dung có nói cô gặp qua A Vân, lại nói A Vân đã trở thành nữ nhân của đương kim Lục vương gia, có thể nào là như thế?

Chàng hy vọng có thể hỏi thăm Tả Chi Nhai cho rõ, bởi vì cũng có thể Tả Chi Nhai biết một số chi tiết, dù gì y cũng đã cùng A Vân hành lễ phu thê giao bái!

Nhưng trong tình huống này, làm sao chàng bước đến hỏi được? Mạo hiểm làm càn, rất có thể gây họa diệt thân!

Hàn Tiểu Tranh không lên tiếng, Tả Chi Nhai dĩ nhiên không phát hiện ra chàng. Lúc Tả Chi Nhai cùng Mộ Dung Tiểu Dung bước vào, đã bị thu hút bởi quang cảnh máu rơi và thi thể. Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy thân hình Mộ Dung Tiểu Dung đang run rẩy, chàng biết cô nhất định đang phần nộ ghê gớm!

Lúc này rất nguy hiểm, nếu chàng làm Thần Thủ nổi giận, hậu quả chẳng dám nghĩ đến!

Đột nhiên chàng cao giọng:

– Mộ Dung cô nương!

Mộ Dung Tiểu Dung cùng Tả Chi Nhai cùng lúc nhìn sang phía Hàn Tiểu Tranh, vừa thấy chàng đều tỏ ra kinh ngạc, nhất là Tả Chi Nhai, y như gặp phải quỷ.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy ánh mắt Thần Thủ đã có sát khí, điều này khiến chàng hơi sợ. Thần Thủ nhất định không muốn người trong nhóm kết thân, bởi họ như thế dễ hợp lại đối kháng y.

Hàn Tiểu Tranh thấy Tả Chi Nhai như sắp chào hỏi chàng, vội vã tránh ánh mắt Tả Chi Nhai, giả bộ không nhận ra họ Tả. Tả Chi Nhai cũng thông minh, thấy thế cũng biết bên trong có nguyên nhân, nên giả tảng lơ là, ra vẻ không nhận ra Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh tuy không nhìn ánh mắt của Thần Thủ, nhưng bằng trực giác chàng biết sát cơ trong ánh mắt y đã giảm, bất giác thở ra nhẹ nhõm, vội quay mình lại cười mơn:

– Vị cô nương kia chính là bằng hữu mà tại hạ nhắc đến.

Đây là điểm khác biệt giữa Hàn Tiểu Tranh và những người khác, tuy chàng hận Thần Thủ hết sức, song chàng có thể bắt buộc mình cười nói với y được.

Thần Thủ không lên tiếng, nhìn qua Mộ Dung Tiểu Dung, bèn quay lại bảo Vô Tâm:

– Người điểm uyên ương phổ đi.

Mọi người ngấm ngầm giật mình, không hiểu Thần Thủ nói thế có ý gì. Giọng nói Vô Tâm đều đều như nước lặng:

– Sau đây ta theo thứ tự điểm danh, một nam một nữ thành một cặp, người được xướng danh phải tự động đứng cạnh nhau, ai trái lệnh sẽ bị giết ngay!

Nói xong, Vô Tâm bắt đầu điểm danh, mọi người không hiểu bắt đôi để làm gì, song đều y lời.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến quang cảnh chàng đã nhìn thấy nơi bãi cỏ rộng ngoài đại sảnh, thầm nghĩ: “Hay là mọi người cũng bị ghép cặp uyên ương trái ngược như vậy!”

Một lúc sau, tên của hai mươi tám người đã được điểm qua, chỉ còn lại “Nhất Độ Xuân Phong” Lam Tâm Nhi và Hàn Tiểu Tranh là chưa được xướng danh.

Hàn Tiểu Tranh suy nghĩ, đoán chắc là vì họ chưa biết tên chàng, còn Lam Tâm Nhi thì vì chẳng có nam nhân nào khả dĩ bắt cặp với cô.

Và như thế, Hàn Tiểu Tranh trở thành một đôi với Lam Tâm Nhi, còn Tả Chi Nhai và Mộ Dung Tiểu Dung dĩ nhiên đứng chung một cặp.

Lam Tâm Nhi khá dạn dĩ, vừa điểm tên cô thì cô bước đến bên Hàn Tiểu Tranh.

Chàng cảm giác muốn bật cười, mọi việc đang diễn ra như một trò hề. Bất luận là ai, nếu nhìn thấy ba mươi mấy người trẻ tuổi mang đao đeo kiếm, lại bị chỉ định làm chuyện quái gở này, hẳn cũng muốn cười.

Nhưng dấu máu tươi trên nền đất khiến Hàn Tiểu Tranh phải nén xuống cảm giác muốn cười ấy.

Một nhóm bạch y nhân tiến vào như những u linh, song lần này họ không cầm đao mà mang rượu cùng chén rượu.

Mỗi người được phát cho một chén rượu, sau đó bạch y nhân bèn đi quanh rót

rượu vào chén. Những bàn tay vốn cầm đao, nay lại cầm chén rượu nhỏ khéo!

Vô Tâm lạnh lùng nói:

– Uống xong chén giao bôi tửu này, các người sẽ thành phu thê.

“Xoảng” một tiếng, một thiếu nữ nghe xong cả kinh, chén rượu trong tay tuột xuống đất vỡ tan! Vô Tâm phát tay, lập tức có hai bạch y nhân xông đến tấn công thiếu nữ! Thấy tình thế bất lợi, thiếu nữ lập tức rút kiếm khỏi vỏ!

Võ công của cô thực ra không yếu, kiếm quang phóng ra, đã thấy một đạo huyết quang bắn lên, một tên bạch y nhân rên một tiếng, loạn choạng thoái lui vài bước!

Hàn Tiểu Tranh thấy thế ngầm khen hay!

Một đợt tấn công nhanh như chớp, lại một bạch y nhân bị bức thụt lùi liên tục, chợt có tiếng kêu kinh ngạc:

– Loạn Ti Kiếm Pháp!

Nghe xong mọi người đồng đổi sắc mặt, chẳng ngờ tổ chức này dám động đến cả người của Thanh Vân Sơn Trang. Đây là một trong tứ đại sơn trang trong võ lâm, thanh thế lớn lao, môn Loạn Thời gian Kiếm Pháp của trang chủ Chúc Tư Kỳ càng dương danh khắp thiên hạ!

Ngay lúc ấy một thanh niên xông đến, cao giọng nói:

– Thì ra biểu muội cũng có mặt ở đây!

Một bóng người bay đến, kiếm quang lóe lên, đánh vào bạch y nhân! Hẳn kẻ này là biểu huynh của thiếu nữ kia, chỉ vì hai người không biết mặt nhau, chỉ nghe tiếng Loạn Ti Kiếm Pháp mới nhận biết, nên thanh niên kia vội xuất thủ tương trợ. Trong tình thế hiểm ác như vậy mà có thể giả câm điếc, giấu tông tích, thực không dễ chút nào.

Chỉ nghe thiếu nữ nói:

– Đa tạ biểu huynh! Đã bao năm không thấy biểu huynh sang thăm sơn trang bên tiểu muội.

Thanh niên đáp:

– Bối lo luyện tập, nào dám lơ là!

Vừa nói, y vừa tung ra ba kiếm, đánh lùi một bạch y nhân, còn thiếu nữ kia cũng đâm chết một người!

Nhưng mỗi lúc một thêm bạch y nhân bao vây hai người, tuy họ có võ công khá, nhưng thế cô làm sao địch lại đông người, nên chẳng bao lâu đã rơi vào hiểm địa!

Mọi người thấy Vô Tâm ra lệnh giết người vô lý, trong lòng rất bất mãn, đều muốn xuất thủ. Lúc ấy, Thần Thủ đột nhiên lên tiếng:

– Để cho chúng đi đi!

Mọi người sững sờ, không ai ngờ y sẽ ra lệnh như thế, các bạch y nhân vội dừng

tay, và đôi nam nữ kia cũng kinh ngạc đứng đấy, thanh niên đã bị trúng thương.

Thần Thủ phát tay về phía hai người. Cả hai ngờ vực nhìn nhau, sau đó vụt phóng ra ngoài, trong chớp mắt đã đến cửa!

Mọi người đang kinh ngạc, bỗng nghe hai tiếng kêu thét vang lên! Trong phút chốc, mọi người đã hiểu ra.

Thần Thủ cười quái dị:

– Ta tha cho họ, nhưng thuộc hạ của ta không tha thì biết làm sao?

Mọi người phần nộ mà không dám nói, Hàn Tiểu Tranh nhìn sang Tả Chi Nhai, thì thấy y chẳng lộ chút tình cảm nào trên mặt, như thể chưa từng thấy cảnh vừa xảy ra trước mắt, y là người bình tĩnh không đổi sắc mặt nhất trong đại sảnh.

Giọng nói vô hồn của Vô Tâm lại vang lên:

– Hãy uống rượu đi! Hai người lẻ đôi kia, cho nhập thành một cặp!

Như thể để phối hợp lời nói của Vô Tâm, bốn phía đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng bạch y nhân, nét mặt lạnh lẽo, như một bầy ác quỷ, chỉ cần chủ ra lệnh thì lập tức sẽ nhào đến tấn công!

Cuối cùng, một thanh niên cầm chén rượu đưa lên nốc cạn!

Một người, lại thêm một người khác. Như một bệnh dịch lan tràn, Hàn Tiểu Tranh cũng cầm chén rượu lên, nhưng chàng không uống cả, mà đổ vào trong tay áo, trò chơi này chàng đã lão luyện từ lúc chưa tròn mười tuổi.

Thần Thủ cười khanh khách, đứng dậy nói:

– Ta biết các người nghi ngờ trong rượu có độc, song các người lầm rồi, ta có cách làm các người phục tùng cao minh hơn trò hạ độc nhiều! Vô Tâm, người dẫn họ về động phòng của mỗi người đi!

Giữa tràng cười lớn, Thần Thủ bước ra ngoài, hộ tống bởi một nhóm bạch y nhân.

O0o

“Động phòng” được trang trí rất giống phòng dành cho đôi tân nhân, có đuốc đỏ, có chữ hỉ, có kẹo mừng. Trên khung cửa sổ còn để một bồn hoa, hương rất thơm.

Chỉ có tân nương tân lang là không giống, nhất là tân lang, hết đứng lại ngồi, ngồi rồi đứng, cứ như mất hồn.

Lam Tâm Nhi thấy Hàn Tiểu Tranh đứng ngồi không yên, bất chợt cười khúc khích. Hàn Tiểu Tranh dừng lại, bực bội nói:

– Còn cười được à?

Lam Tâm Nhi mỉm cười nói:

– Không cười chẳng lẽ khóc ư? Có Lam Tâm Nhi này làm tân nương của công tử, còn không hài lòng sao? Công tử nên biết tài nghệ của ta là hạng nhất đấy.

Ánh mắt cô lóng lánh.

Hàn Tiểu Tranh không hiểu:

– Tài nghệ?

Lam Tâm Nhi giật mình, thầm nghĩ: “Y quả là chưa biết gì cả!” Chờ đến tối, có người đưa thức ăn, có cả một bình rượu.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ bụng: “Nếu ta đột nhiên xuất thủ, đại khái có thể chế ngự được kẻ đưa cơm này, nhưng có ích gì?”

Lão cầu tiện Thần Thủ kia xem mạng người như cỏ rác, sinh mạng của thuộc hạ, hần cũng chẳng coi ra gì, ta có bắt tên này cũng vô dụng.

Đang nghĩ ngợi lung tung, người đưa thức ăn đã lui ra mà chàng cũng không hay biết. Lam Tâm Nhi thấy ánh mắt chàng xa vắng, thì biết chàng lại xuất thần, liền vỗ vào vai chàng một cái mạnh, khiến chàng giật mình quay lại nhìn cô.

Cơ giận kéo đến, Hàn Tiểu Tranh tức tối nói:

– Sao có người trơ trên quá vậy?

Lam Tâm Nhi mặc kệ lời chàng nói, cười nũng nịu bảo:

– Từ nay thiếp là người của công tử rồi, lại đã thành thân, vậy có gì quá đáng đâu?

Cô thấy Hàn Tiểu Tranh cũng khá tuấn tú, trong lòng rất vui mừng, rất hài lòng mình đã quyết định ở lại.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Trên đời này lại có người như vậy, bị ép buộc như thế mà cứ làm như tình nguyện thật”. Lam Tâm Nhi rót rượu cho Hàn Tiểu Tranh, rồi nói:

– Công tử, chẳng lẽ chàng định để bụng trống qua đêm xuân như vậy sao?

Hàn Tiểu Tranh:

– Có liên can gì đến cô?

Lam Tâm Nhi cười lạnh lớt:

– Có liên hệ nhiều lắm chứ!

Hàn Tiểu Tranh sợ cô nói tiếp, bèn cắt ngang:

– Cô không sợ trong rượu và đồ ăn có độc sao?

– Tại sao thiếp phải sợ? Nếu họ muốn giết thiếp thì cần chi phải phí công như vậy? Chàng không ăn thì thiếp ăn, bây giờ chàng không chịu ăn, để lát nữa đói, đừng có nuốt chửng cả người thiếp.

Cô nói như thế, ý đã khá rõ, rất tiếc đối với Hàn Tiểu Tranh cứ như đàn gảy tai trâu.

Thấy Hàn Tiểu Tranh chẳng hiểu ý, Lam Tâm Nhi hơi thất vọng, thầm nghĩ: “Chẳng ngờ y chẳng biết gì cả, xem ra ta phải mất công chỉ vẽ cho y”.

Lam Tâm Nhi không nói nữa, im lặng ngồi ăn một mình. Hàn Tiểu Tranh tuy

bụng còn cào, nhưng chẳng dám đụng vào thức ăn.

Trời tối hẳn xuống, Lam Tâm Nhi khép cửa sổ lại, đốt đuốc đỏ lên.

Có lẽ vì uống rượu, đôi má Lam Tâm Nhi đỏ hồng. Hàn Tiểu Tranh lúc này mới phát hiện thực ra cô không đáng ghét cho lắm, ít nhất là bề ngoài không đáng ghét, thậm chí có thể nói cô rất xinh đẹp, nét đẹp mà ai nhìn vào là tơ tưởng lung tung.

Cũng có thể dưới ánh đèn, nét ủy mị quyến rũ của nữ nhân càng rõ hơn.